

V.
HIEROSOLY-
MITANUS PA-
TRIARCHA SUB
ROMANO.

^a Innocent i.
ep. 33. ad Hieronym.

De uno Patriarcha Hierosolymitano dicendum superest: sed quis hunc Romano subiectum fuisse ambiget, si alios, ut satis fuse probavimus, post eorum electionem Romanus confirmabat, lapsos in fide de throno dejiciebat abdicabatque, variaque in eos authoritatis jura exercebat? Ne tamen hujus à Romano dependentiam, licet certissimam, sine probatione relinquamus, Innocentium primum ^a ad Hieronymum scribentem testem proferam, qui judices huic promittit, si adversus Ioannem Hierosolymitanum accusationem ferat, asseritque se jam Ioanni scripsisse, eumque hortatum esse, ut circumspectius ageret. Quid plura? cum his testimoniis, quasi clarioribus solis radiis, suprema in alios Patriarchas Romani authoritas illustrata sit; nec jam dubitari possit, quin revera Episcopus Patriarcharum, ut in ipso limine hujus libri ex Cassiodoro diximus, primis Ecclesiæ sæculis ab omnibus orthodoxis agnitus fuerit.

VI.
EPISCOPUS ROMANUS EST
PATRIARCHA.

^b Aët. 3. Concil. Chalced.

Τῶ ἀγιωτάτῳ καὶ
μεγαλειωτάτῳ δι-
ακρινικῷ Πατρι-
άρχῃ μεγάλῃς Ρώ-
μης Λέοντι.

^c Aët. 1. Conc. Constantino-

politani. Δεσπό-

τη ἡμῶν, τὰ πάν-
τα ἀγιωτάτῳ καὶ
μεγαλειωτάτῳ, πα-

τρὶ πατέρων ἀρ-
χιεπισκόπῳ τῆς
Ρωμαίων, καὶ πα-

τριάρχῃ Ἀγυπτῶ.

^d Justinia. No-
vella 123. ut su-
pra.

VII.
VARIAE DIVI-
SIONES IMPERII
ROMANI.

^e Dio Cass. lib. 53.

^f Innoc. P. 1. Ep. 18. ad Alexan-

drum.

^g Conc. Chalced. Can. 17.

Εἰ δὲ τις ἐν βα-
σιλικῇ ἐκείνῃ
ἐκινίσθῃ πόλιν, ἢ
αὐθὺς καινισθεῖν,
τοῖς πολιτικοῖς,
καὶ δημοτοῖς τύ-
ποις, καὶ τῶν ἐκ-
κλησιαστικῶν τα-
ρομίων ἢ τάξε-
ἀπολαβεῖται.

VIII.
OCCIDENS DI-
OECESIS EST PA-
TRIARCHÆ
ROMANI.

^h Zonaras in Can. 6. Nicæn.

Ὅτι Φησὶ καὶ ὁ
ἐπίσκοπος τῆς Ρώ-
μης προέρχει τῶν
ἐσπερίων ἐπαρχιῶν.

Iam vero quod præter summum illum honoris titulum, etiam Patriarchæ nomine donaretur, nullus quod existimem dubitare potest. Siquidem in libello ^b magno Leoni & Concilio Chalcedonenfi à Sophronio oblato, Archiepiscopus & Patriarcha magnæ Romæ dicitur: sicut Agapetus Archiepiscopus & Patriarcha ^c Romanorum, in epistola Episcoporum Orthodoxorum Orientis contra Anthimum. Unde nec dubitavit Iustinianus Imperator huic locum inter Patriarchas assignare Novella sua, cum ait: ^d *Iubemus ut beatissimi Archiepiscopi & Patriarchæ, hoc est, senioris Romæ, Constantinopolis, Alexandria, Antiochia & Hierosolymorum, in ordinatione sua ea solum præbeant, quæ præberi mos est.*

Sed quinam limites fuerint Romani Patriarchatus, quosque illi præscriperit nascens Ecclesia, non ita clarum est, ac eo difficilius perspici potest, quòd partitio dioceseon & provinciarum Ecclesiasticarum, ut plurimum conformis fuerit civili Principum dispositioni, quæ sæpius ad nutum eorum mutata est. Prima authorem habuit Augustum, qui deleta antiquæ administrationis forma, orbem Imperii modo novæ Monarchiæ accommodato divisit, ut accurate docet Dio ^e Cassius. Secunda ab Adriano facta est, à prima non adeò discrepans. Tertia à Constantino in Præfecturas, Dioceses & Provincias: Et quarta à diversis Imperatoribus, quorum plures ex una provincia aut diocesi duas fecerunt, maximè post Imperii divisionem inter Græcos & Latinos. Quamvis autem, ut ait ^f Innocentius primus, haud conveniens sit, ut ad mobilitatem mundanarum necessitatum Ecclesia commutetur, honoresque aut divisiones patiatur, quas pro suis causis faciendas esse duxerunt Imperatores, imò pristinus provinciarum mos sit conservandus: Attamen experientia docuit ad civilium dignitatum mutationes, Ecclesiasticas mutatas esse, Imperatoribus sic statuentibus. Nec Ecclesia, quæ Imperatorum patrocinio summè primis sæculis indigebat, id recusavit. Unde in Concilio ^g Chalcedonenfi decretum est, ut civiles & publicas formas, Ecclesiasticarum paræciarum ordo consequeretur; adeo ut, inquiunt Patres, si qua civitas potestate Imperiali novata esset, aut in posterum innovaretur, civiles dispositiones & publicas, Ecclesiasticarum quoque paræciarum ordines subsequerentur.

Fateor mihi certum videri Patriarchatum Romanum ex cunctis Occidentalibus Ecclesiis coaluisse. Idque imprimis probatur verbis prisce illius authoris, qui aliquot opera, his nomen Clementis apponens, promulgavit, & quem peritiores Critici circa annum ducentesium scripsisse existimant. Is enim in priori parte Epistolæ Clementis ad Iacobum scribit, Petro Apostolo fuisse præceptum, ut obscuriorem mundi plagam Occidentis illuminaret. Istud præterea semper Græci, licet schismatici, confessi sunt, ac inter eos disertissimè Zonaras & Balsamon in expositione sexti Canonis Nicæni. ^h Zonaras quidem hæc habet: *Alexandrinum igitur Episcopum iis, qui in Ægypto sunt, Lybia & Pentapoli præsidere jubet: Antiochenum subjectis sibi provinciis Syria*